

Nick Perumov

Svärdens väktare 3.

Nekromantikerns födelse

Översättning Maxim Grigoriev

ERSATZ

© Nick Perumov 2003
Ersatz, Stockholm 2008

Originalalets titel *Рождение мага*
Översättning från ryska Maxim Grigoriev
Redaktörer Britt-Marie Ingdén-Ringselle & Ola Wallin
Korrekturläsare Anna Bengtsson
Omslag Peter Bergting & Ersatz
Omslagsillustration Peter Bergting
Grafisk form inlaga Christer Jonson
Sättning Ola Wallin
Tryckt hos Livonia Print, Lettland 2008

ISBN 978-91-88858-48-1

www.ersatz.se
www.perumov.com

Av Nick Perumov har tidigare utgivits:

Svärdens väktare 1: *Diamantsvärdet och Träsvärdet 1* (2006)
Svärdens väktare 2: *Diamantsvärdet och Träsvärdet 2* (2007)

Detta har hänt

NÄR gnomerna och dankerna en gång i tiden stred mot varandra om herraväldet över Melinvärlden, tillverkade deras mästartrollkarlar två magiska svärd. Gnomerna skapade diamantsvärdet Dragnir och skogens härskare dankerna träsvärdet Immelstorn. Dessa vapen var genomsyrade av de båda folkens raseri – om de hade mötts i strid skulle deras frisläppta krafter ha fått hela världen att gå under. Långt senare, genom det mäktiga ödets vilja, blev de båda svärden uppväckta samtidigt. Med förslagenhet och förräderi lyckades gnomen Sidri Dromarong komma över Dragnir, medan Immelstorn hamnade i händerna på människomagiker, som utnyttjade dankerslavinnan Seamni Oektakann för att uppnå sina mål. Mitt under det krig då alla slogs mot alla – människornas kejsardöme mot de sju magikerordnarna Regnbågen, samt dankerna och gnomerna mot människorna och mot varandra – invaderades världen av märkliga bockfotade varelser som kallade sig själva Vägskaparna; deras ankomst till Melins värld förebådade en fullständig förintelse. De två svärden, som bar med sig död och undergång, närmade sig obönhörligen varandra, och i detta blodiga kaos höll Ödeläggelseprofetiorna på att gå i uppfyllelse.

Bland kejsarens medhjälpare fanns en viss Fess, en ung krigare och trollkarl född långt bort från den värld där han nu måste strida. Fess härstammade från den märkliga Dalen, en gåtfull plats i Mellanvärlden som sedan urminnes tider bebotts av några av Ordningens allra mäktigaste magiker. Dalens enformiga liv hade för länge sedan tråkat ut unge Fess, eller Kerr som han hette hemma i Dalen, och han hade gett sig av för att bli legoknekt, och sedermera kejsarens personliga rådgivare i Melinvärlden.

Under den rådande förvirringen var Fess den ende som förstod vad som måste göras. När kejsardömet legioner drabbade samman med gnomernas hird som bar med sig Dragnir, samtidigt som dankernas trupp drevs på av Immelstorn, lyckades Fess vara på plats när Diamantsvärdet och Träsvärdet till slut möttes i sin sista strid...

Ur den bannlysta och brända traktaten
Om livet bortom döden

*»Med tusen osynliga trådar lindar Lagen in dig. Hugger du
av en tråd är du en brottsling, tio trådar – en dödsdömd,
alla – en Gud.«*

EVENGAR AV SALADOR, grundare av Mörkrets skola,
Salador, år 1176 efter Ankomsten.

FESS hängde orörlig i Mellanvärldens tomma intet och kom med svårighet till sans efter besvärjelsen som aldrig hade nått fram till Dalen.

De skulle knappast låta honom komma undan. Om det som han råkat uppfatta på lektionerna hemma i Dalen verkligen stämde, om det som Klara låtit honom förstå med sina antydningar och vinkar var sant och om hans egna föraningar var riktiga, då skulle de inte lämna honom i fred. Och Fess var medveten om sina begränsningar. Mot sådana makter skulle han aldrig kunna hålla stånd på egen hand, särskilt inte i Mellanverkligheten, där alla hans stridsförmågor var värdelösa, där dispyter löstes på enbart ett språk: den rena magins – ett område där han, om sanningen skulle fram, låg långt efter Sezjes, för att inte tala om . . .

Och om alltihop trots allt bara skulle visa sig vara ett missförstånd, föredrog han ändå att bryta armar och ben längre fram än att genast bli ett huvud kortare. Man kan aldrig vara säker på vad ens fiende är kapabel till, när den besitter sådana magiska förmågor som De sju färgerna, magikerförbundet Regnbågen i Melin.

Han tog det säkra före det osäkra.

Fess hämtade andan och påbörjade besvärjelsen. Och han fortsatte ända tills en förblindande blixtnöje av smärta upplyste honom om att han nått vissa resultat.

* * *

Fess föll. Han sögs våldsamt in i en svart krater. Uppslukad av mörker, vanmäktig och omtöcknad av rekylen från den förgörande besvärjelsen som kastat ner honom i tomheten hade han ingen möjlighet att kämpa emot. Han kände glödande, hatfulla blickar riktas mot sig – sex varelser, sex mäktiga varelser iakttog honom, och varken Verkligheten eller Mellanvärlden var ett hinder för deras ögon.

Han hade helst velat försvinna, förvandlas till varats allra minsta partikel och gömma sig där, någonstans på botten av universum.

En aldrig tidigare upplevd fasa rev hans själ i trasor, hans bländade ögon såg ingenting utom de sex par eldspåren som sträckte sig efter honom genom världens gap – som om fiendeblickarna hade materialiserats.

10 Den obarmhjärtiga kraften ryckte och drog i honom, främmande osynliga fingrar försökte ta sig in och rota i hans minne, vända utoch in på det, skoningslöst och ilsket skaka ut allt av minsta värde – likt en tjuv som i natten råkat rycka åt sig en trasig tiggarpåse i stället för en stinn köpmansbörs. Men tjuven anade ändå att det allra längst in under lumporna, skorporna och kopparmynten låg ett riktigt guldmünt gömt – och gav sig inte. Fess gjorde inte motstånd. Han kände något som liknade stolthet: han hade anat och förutsett detta, Klara Kummel skulle ha varit nöjd med honom. Men den tanken som skulle ha förrått honom rev han i småbitar och slängde ut ur sitt medvetande. Om *de* anade oråd var alla hans ansträngningar förgäves. Men så snabbt de ändå hade fått korn på honom! Förmodligen hade man hållit ett öga på honom hela tiden – det var omöjligt att spåra upp någon så snabbt enbart på spåret i Astralen. Han hade åtminstone aldrig hört talas om någon som kunde, men, å andra sidan, vad allt hade man inte hört talas om?

Under tiden fortsatte hans egen besvärjelse att verka, han behövde bara hålla ut lite till, litet grand, innan *de* skulle upptäcka den och slå tillbaka. Nyckeln till framgång är kvickhet och överrumpning. Ett frontalangrepp skulle han aldrig klara av, precis som ett tappert, men endast lätt beväpnat infanteri aldrig skulle kunna stå emot en samlad attack från ett kavalleri i rustningar och med långa lansar.

Fallet övergick i flykt. Hjärtat höll på att slita sig loss från bröstet som en liten fågel. Kroppen är svag, det kan man inte ändra på, men om han bara höll ut skulle *de*, vilka de nu var, aldrig låta honom dö. När *de* slet upp Mellanverklighetens fästen under honom, räknade *de* med att han skulle bli skräckslagen och förlora kontrollen över sig själv – det vore naturligt för vilken människa som helst. *De* räknade med att helt gratis få vad *de* var ute efter – men han gav dem inget. Nu hade *de* bara en väg att gå, en lång och mödosam omväg. Men han, Fess, skulle inte heller förbli densamme – priset var högt.

Och just innan hans medvetande slocknade, kände han att fallet hade stannat av. De som kunde jonglera med Mellanverklighetens skikt som om det vore leksaker erkände sitt nederlag. De lade en värld för Fess fötter likt en kudde för att dämpa fallet.

Men han hann inte glädja sig åt segern, inte sluta sina ögon i salighet och falla i glömskans skyddande mörker förrän de tillfogade ännu ett slag, det sista slaget som var det värsta.

Prolog

VINDHAVET levde upp till sitt namn. För tredje dagen i rad rasade stormbyar. På havet härjade en storm, på land föll strömmar av iskallt regn och vassa hagel. Det var som vanligt. Våren brukade vara sen på Norra beten, tundran nära bergen blommade upp som om den hade bråttom att roffa åt sig allt den kunde från de korta, varma dagarna, men vid kusten, som vette mot den eviga isen och saknade bergens beskydd, tog vindarna revansch för sin tillfälliga reträtt.

Det var omöjligt att avgöra om det var dag eller natt – himlen var täckt av så svarta och täta moln att solljuset försvann. Grå-gröna vågor stormade med aldrig sinande ursinne havsklippornas granitbastioner, och av de många stenflisorna i den sjudande vita bränningen att döma var det inte sällan som stormningarna lyckades.

På en gigantisk rödaktig klippa, fem hundra alnar över det stormande havet, stod ett uråldrigt torn, prisgivet åt vindarna och byggt av natursten som täckts av grå lav. Tornet hade inte gett efter för väder och vind under årens lopp, och trots den förhärskande livlösheten runt omkring lyste ett litet ljus högst upp i byggnaden. En tunn strimma av ljus som bröt fram genom den smala springan mellan de tunga fönsterluckorna, den enda ljuspunkten på många, många mil längs Norra beten och den karga och dystra tundran.

I det övre gemaket lyste en magisk pärla med ett stadigt ljus; den som bodde här var utan tvekan en trollkarl. Vid ett bord, lutad över ett gulnat pergament, satt en lång och kutryggig gubbe. Han var flintskallig och hade ett glest och ovårdat skägg som räckte ner till bordet. Med största precision skrev gamlingen någonting med det Uråldriga språkets omständliga runor. Ibland lutade han huvudet åt sidan och sträckte ut tungan, som en skolpojke. Hans fjäder kröp saktare än sakta, men strecken, slängarna och siraterna lades samman till så osannolikt korrekta runor att de hade väckt avund också hos självaste mästerkalligrafen, dekanus för Akademiens motsvarande fakultet (numera tyvärr avvecklade på grund av sin överflödighet), som studenter och professorer bakom hans

rygg brukade kalla för »skönskriftsskolan«. Vem hade i dag behov av denna arkaiska, utdöende runmagi, där minsta hårfina linje som lades fel kunde förvränga hela besvärjelsen fullständigt?

Åh, Parri, Parri, skönskrivning är väl det enda du kan, tänkte gubben bittert. Så sitt du av dina sista dagar här, vid världens ände, med bara valrossar och tärnor att prata med. Här finns det ingenting att göra, och invasionen kommer att äga rum var som helst utom här, annars hade de väl skickat hit någon yngre. Och inte bara en, utan ett par tre stycken. Äsch, vad ska man säga, om det enda du kan är att skriva meningslösa rapporter?

»Under det gångna dygnet har ingenting av värde kunnat noteras i området som anförtrotts mig av Ers nåd. . . Iakttagna förflyttningar: snöblodsugare, två stycken, flygormar med simhud, sex stycken. Inga noterade förändringar i Astralen. Inga noterade astralvarelser. Förste observatör Parri, tornet i Sim, Norra beten.« Datum, signatur.

En gång i tiden hade Parris signatur slagit självaste mästerkalligrafen med häpnad och gamlingen hade förutspått sin favoritlärjunge om inte en runmagikers världsberömmelse, så åtminstone en trygg plats på fakulteten: först som assessor, sedan som adjunkt och slutligen – vid alla Mörkrets nycker! – rent av som professor. Kanske skulle han inte nå den högsta toppen, men också en sådan karriär tycktes den unge Parri god nog. Vad blev det av alla drömmar? Vad hände med de ärelystna planerna att en dag åstadkomma något som skulle återge den älskade runmagin, de ritade tecknens trollkonst, dess forna ställning? Allt hade krossats, allt raserats och skingrats för vinden, och nu var Parri utelämnad åt en molande ledvärk och en ofrånkomlig känsla av *ett annalkande* i annalkande (ack, mästerkalligraf, förlåt mig denna ordvändning!). Samt insikten att livet låg bakom honom och att det enda som återstod var denna hopplösa stenboning med rimfrost i hörnen, maskätna möbler (Parri hittade aldrig en passande runbesvärjelse, och de inom andra magiområden fungerade helt enkelt inte för honom), torftiga matförråd, mörkret, dimman, ensamheten. . . Andra, långt mindre begåvade magiker hade ändå lyckats hitta obetydliga tjänster på civiliserade, bebodda platser och kunde därmed hoppas finna en ny adept, en akolyt att lära upp. Konklaven satte stort värde på varje nyomvänd, även om denne aldrig klarade inträdesprovet till Akademien eller blev utkastad redan efter första terminen. Men

på platser som Norra beten kunde man inte ens drömma om att hitta en akolyt – då var det troligare att han, Parri, skulle bli den förste att upptäcka en invasion.

14 Men hoppet som hade tänts var så starkt att Parri tydligt kunde se framför sig hur . . . hur en sjöfarare från Vargöarna kastades hit av stormen och knackade på dörren, hur Parri tittade på honom och såg. . .

Magikerns hand sträcktes automatiskt fram och öppnade lönnfacket. Det gamla bordet var sedan länge både vint och gistet, lådan gick knappt att dra ut – på den illa tilltygade, nötta sammeten låg en enkel silverring, utan stenar, endast prydd av Parris vapen som den föräldralöse skomakarsonen från Ebin i söder hade fått när han gått ut Akademien.

Parri rörde försiktigt vid det svartnade silvret. Akolytringen. Den skulle han överlämna till en person hos vilken han kände att Kraften var tillräckligt stark för att göra anspråk på studier vid Akademien. Den nyomvände skulle komma till intagningen med denna ring, enbart med denna enkla ring och inga rekommendationsbrev eller annat. Ringen var både passersedel och vägvisare. Den kunde inte stjälas, tappas bort eller bytas ut. Ingen annan skulle kunna använda den, hur stark han än var. Med hjälp av ringen kunde rektoratet avgöra vem som skickat lärjungen och vem som först hade upptäckt dennes begåvning. Den personen förtjänade en belöning. Det minsta som Parri kunde räkna med vore i så fall förflyttning från dessa frälsarförgätta platser någonstans söderut, till Mekamp eller Egest. Vadå Mekamp, vadå Egest?! Parri hade till och med gått med på varma Kint eller trotsiga Salador, bara han fick komma härifrån. Och Sjustäderna eller kejsardömet – det hade varit höjden av lycka.

Gamlingen snyftade till. Vad var det han drömde om egentligen? Här fanns ju inte en levande själ. Vargöarnas sjöfarare lade aldrig till vid Norra beten – på tundran fanns det inget att hämta, och valrossar och valar var lättare att fånga söderut och västerut. Därtill snålade inte sjöfolkets jarlar och hövdingar, utan lejde alltid de bästa vädermakarna som kunde köpas för pengar och som gick med på att tjäna detta rövarfolk – fast man måste tillstå att få ha haft möjlighet att säga nej.

Parri sköt långsamt in facket som gnisslade ynkligt. Med all sä-

kerhet skulle han dö här, mellan det runda rummets kala stenvägar vid vars blotta åsyn man genast fick lust att gå och hänga sig. Ringen skulle bli liggande, tills folk från mästern Arkivarius avdelning skulle göra anspråk på den, då underrättelser om Parris död nådde fram till Akademien. Parri föreställde sig hur främmande händer öppnade lådan, rörde vid det åldrade silvret, sedan skulle ringen för evigt begravas i arkivens gränslösa innandömen och det sista minnet av Parri suddas ut.

Gubben satt orörlig i några minuter och stirrade stelt på den kalla, klara eldens dansande lågor. Suckade, återgick till brevet. Vad han än grubblade över måste han fullgöra sin plikt mot Akademien till punkt och pricka.

Parri läste om den korta texten några gånger. Med ett par lätta rörelser rättade han till någon runa genom att knappt vidröra den med fjädern. Under sin signatur satte han dagens datum – 11 mars 1497 efter Ankomsten. Nu var det färdigt. Han behövde bara ta fram kristallen – prisa alla gudar som finns, de gamla, de nya, vilka som helst – i det här fallet behövde han inte anstränga sig över hövan. Akademien försåg sina över hela Den bebodda världen utspridda observatörer med artefakter som på ett ögonblick kunde överföra vilket meddelande som helst till Ordos. Förvisso dög de vackra blå stenarna just inte till något annat, men för Parri räckte det gott.

Själva trollformeln hörde inte till de svåraste. Vilken nybörjare som helst hade klarat av den, om det inte vore för Akademiens förbud som lagt på en massa skyddsbesvärjelser. Parri lade försiktigt kristallen på den gulnade rullen, slöt vant ögonen och fokuserade.

Kristalljuset blinkade oväntat. Den kalla, osläckbara flamman fladdrade till liksom i panik och slocknade ögonblicket därpå. Parri blev bestört och bara gapade – det fanns inte en kraft i världen som kunde kuva denna besvärjelse som den allra förste magikern hade satt samman i tidernas gryning. Inte ens det allsmäktiga Mörkret, som sanna trollkarlar inte ens vill tänka på, var i stånd till något liknande.

Ögonblicket därpå började kristalljuset lysa igen. Med samma lugnande, fridsamma ljus. Men Parri blev bara desto mer illa till mods. Med darrande händer var han redan i färd med att bryta sigill efter sigill på sina uråldriga rullar – hans egen heliga arsenal

som han sparat i händelse av en riktig invasion, vars timma nu var kommen.

Mörkret hade gått till attack. Och han som hoppats att...

16 Vindens ylande utanför ersattes av ett öronbedövande dunder. Fönsterspringorna lyste vita, som om en blixt hade slagit ner. Tornet skakade till, från grunden och ända upp till den vassa järnspiran, därefter blev allt stilla igen. Parris händer var redo att öppna en av rullarna, men sekunderna förflöt, allt förblev lugnt, vinden började yla igen, pärtan brann stadigt och magikern, som hade stått böjd över runorna utan att röra sig, kände åter det stillsamma, ogrumlade Kraftflödet. Astralen stelnade i sitt sedvanliga kaos, hur paradoxalt detta än må låta.

Och ännu några ögonblick senare började någon dunka på tornporten. Stel av fasa och utan att tro sina ögon stirrade Parri på en finurlig anordning i hörnet – en konstruktion av kugghjul, kolvar, motvikter, snäckdrev, tankar. En sådan apparatur hade säkert försatt mästeralkemisten i panik, men detta maskineri, i vars hjärta det fanns en kristall som självaste rektorn på Akademien hade förtrollat, i vars kolvar det kokade ämnen som saknade namn på gamla människospråk, detta maskineri avslöjade ofelbart invaderande varelser, och Parri litade på det.

Maskineriet förblev lugnt. Av allt att döma verkade det inte ha skett någon invasion. Och på hans dörr knackade alltså...

Parri tog lyktan och gick nerför trappan. Av tornets tre våningar var det bara den översta som kunde användas som bostad. På första och andra våningarna fanns matförråd samt annan bråte som gamlingen aldrig orkade ta itu med, trots att han inte verkade ha något särskilt för sig om dagarna och en vanlig människa säkert hade dött av leda här. En trollkarl är i och för sig ingen vanlig människa, även om det bara handlar om en runmagiker från en fakultet som för länge sedan förvandlats till en skugginstitution.

Tornets tunga port, tillverkad av gammal förtrollad brons, var låst med tre bommar. Packisen hade samlats mot murarna, Parri blev genast genomfrusen ända in i benmärgen – det var bara på översta våningen som det var varmt.

»Vem har Mörkret fört hit?!« ropade han högt och försökte fylla sin röst med vederbörlig myndighet.

Det häftiga bankandet upphörde. Den som stod där ute svarade

på ett märkligt språk. Parri förstod inte ett ord. Men tonfallet gick inte att ta miste på: den nattliga gästen bad om tak över huvudet. Och han frös.

Men hur hade han hamnat här, i denna öken av is där snön ännu låg kvar utan att påverkas av blidvädret?

Den logiska gissningen gav sig själv: Var det inte ankomsten av denna gäst som de upprörda magiska krafterna, som skrämde Parri så, hade förebådat? Men vem var han? Akademiens utsände? Nonsense, då hade helt annan magi tagits i bruk.

Parri tvekade. Skulle han öppna åt vem vete Mörkret?

De förtvivlade bankningarna började igen. Gästen ropade något, men orden förblev obegripliga – smärtan och skrällen i dem förstod Parri däremot alldeles utmärkt. Främlingen var inte ute efter strid eller rov, han behövde bara skydd och värme. Efter en stunds tvekan sköt Parri till slut bommarna åt sidan.

Ett ångmoln svepte in och en halvnaken människa klädd i trasor steg mödosamt över tröskeln och föll ihop på tornets golv. Han såg inte ut som någon som tagit sig till Norra beten av egen kraft denna kalla vår.

Parri reglade skyndsamt dörren och fattade tag i den fallne, som visade sig ha ett blekt och mycket ungdomligt utseende, men trots sin ungdom var han helt gråhårig, hade hög panna och blånkande, oljig hy. *Det verkar som om pojken inte hunnit bli alltför nedkyld*, tänkte Parri medan han flåsande släpade den tunga kroppen uppför trapporna.

Därefter arbetade gamlingens händer som av sig själva. Varmt elixir, några runrullar (Parri tänkte stolt att han fortfarande var stadig på handen när det gällde) – och pojken öppnade ögonen med ett stön.

»Det är bra, det är bra, min pojke«, sade Parri med vänlig röst. »Ingen fara, ligg bara still, ta det lugnt och låt kuren verka...«

Det spelade ingen roll vad han sade så länge det lät betryggande och snällt. Parri försökte undvika hastiga rörelser – gästen återhämtade sig förvånansvärt snabbt; det fanns inga spår av köldchock, inga spår av magichock.

Magi?! Vänta ett tag! Med möda reste sig Parri lugnt och behärskat från stolen, när hans impuls var att fara upp utan hänsyn till värken i ryggen och benen.

Med skakiga händer tog han fram sin älskade silverring från lönnfacket. Han trädde den på ynglingens finger – och silvret svarade med en djup, melodisk klang, som om någon ringt i en liten klocka. Vapnets slingor lyste upp med mjukt, pärlemorskimrande ljus.

Parri sjönk kraftlöst tillbaka i stolen. Så var det. Självfallet. Varför hade han inte märkt det direkt – pojken hade gåvan att känna och bruka Kraften.

Naturligtvis hade Parri agerat i ren desperation – akolytringen fick inte prövas på varenda människa som råkade komma i ens väg. Den magiker som sökte efter lärjungar till Akademien måste först länge och noggrant mönstra, granska, skärskåda och känna efter. Ringen använde man endast när det var dags att fälla den slutgiltiga domen. För att ersätta den förbrukade ringen skickade Akademien den lyckosamme trollkarlen en ny, men om dess krafter hade förlösats i onödan väntade obehagligheter, och inte vilka obehagligheter som helst. Förvisning till en ödslig plats som Norra beten kunde betraktas som en nåd.

»Väldiga Ljus«, bad Parri av hela sitt hjärta, »måtte han duga!«

Den unge mannen följde gubbens förehavanden med en förbryllad blick. Elixiret som hållts i gästen hade dock börjat verka, ögonlocken blev tunga och slöts. Några ögonblick senare sov han redan. Parri däremot glömde såväl mat som vila, han grävde fram alla sina pergamentförråd och skyndade sig att teckna fler och fler runor. Han ville ta reda på allt, men först och främst ville han få ett svar på frågan om den märklige gästen hade förmågan att bli en lärjunge. Det intresserade inte den gamle mannen varifrån människan hade kommit och vad han var ute efter. Det här var en utmärkt chans att slippa undan detta isfängelse, och vad som sedan skulle ske – det fick herrar rektor och dekanerna reda ut. Han, Parri, måste få tillåtelse att flytta till hälsosammare trakter, resten spelade tills vidare ingen roll. Gubben ville helt enkelt inte dö i fattigdom och glömska här på Norra beten.

Stormen rasade utanför fönsterluckorna. Parri förlorade tidsuppfattningen, han varken sov eller åt. Begravd bland sina rullar gjorde han skisser och beräkningar. Även siffror kunde komma till användning i magin, och ju längre hans fjäder for desto ljusare blev Parris själ.

Ja, pojken var en magiker. En stark magiker med fantastiska

anlag. Akademien kunde göra en god vädermakare av honom, en hyfsad fältskär eller en handlingskraftig husbyggare vars verk inte rasade i första taget, sätt in en murbräcka den som vill, en mästare som kunde uppföra byggnader där elden släckte sig själv, utan hjälp av brandmän. Hur och varifrån han hade kommit, det struntade man i på Akademien. Det fick fackmännen ta itu med, mästarna på att tränga in i det okända – medan pojken helt ärligt skulle utföra sin plikt, eller kanske mindre ärligt, men vad brydde sig Parri om det.

En sak återstod att reda. Parris drömmar var visserligen lockande, men också gästen måste gå med på alltihop, och med tanke på hur han dykt upp kunde man inte ta något för givet. Därför ägnade Parri några timmar åt att rita en så fenomenalt komplicerad uppsättning runor, som han inte gjort sedan ungdomen, men mästerkalligrafen skulle säkert ha varit nöjd med sin bästa elev – Parris minne hade bevarat alla nödvändiga instruktioner.

När den försynta morgonen slutligen grydde utanför fönstren, visste Parri redan allt han behövde veta. Han visste – och kunde knappt låta bli att dansa.

Han hade noggrant förberett sig för ögonblicket då hans gäst skulle vakna. Alla som gått ut Akademien var väl bevandrade i tungomål och munarter, de kunde göra sig förstådda även om den andres språk var fullständigt obegripligt.

Ynglingen slog äntligen upp ögonen. Parri noterade, inte utan tillfredsställelse, att gästens blick var vaken, men – som väntat – rätt förvirrad. Den unge mannen rynkade pannan och förde blicken från den vänligt leende Parri till sin hand och tillbaka.

»Parri«, sade gamlingen med handen över hjärtat. »Vem är du?« Med samma gest förde han gästens hand till dennes bröst.

Gästen tvekade lite, men förstod snart vad som förväntades av honom. Han öppnade redan munnen för att säga sitt namn – men kom plötsligt av sig, som om han hade flugit in i ett osynligt hinder. Han gnuggade sig i pannan. Masserade sina tinningar. Skakade på huvudet. Kort sagt gjorde han allt som man brukar göra när man plötsligt har glömt bort sitt eget namn.

Parri suckade belåtet. Han hade inte tagit miste, inte runmagin heller, och även mästerkalligrafen hade haft rätt när han en gång förutspått Parri en storartad framtid. Den här pojken hade utsatts

20 för en hemsk besvärjelse och trycket hade märkt honom för livet: om man skulle tro runorna var hans minne helt uttraderat. Förmodligen skulle han inte komma ihåg vare sig själv, sitt förflutna eller ens sitt eget namn. Han skulle inte kunna berätta ett jota om varifrån han kommit, varför han dök upp så här eller vart han skulle. Förvisso, grävde man tillräckligt djupt i hans minne skulle man säkert få fram någonting, men så fina konster översteg en anspråkslös kalligrafmagikers förmåga. Pojken hade dock inte förvandlats till något spädbarn, man kunde luska ut både det ena och det andra om hans förflutna bara genom att iaktta hans förmågor. Men det var inte Parris uppgift. Det viktigaste just nu var att lära främlingen åtminstone några ord på ebinska, det gängse kejsarspråket som man kunde göra sig förstådd på från Vargöarna till Eldarkipelagen, från Sjunkna krabban till Östra muren. Resten fick bildade män i Ordos bry sina huvuden med. Han, Parri, hade bara ett enda mål, och det var att ta sig härifrån. Mörker och åter mörker, om ynglingen så var självaste Förintaren i människohamn, var det Parri fullständigt egalt. Han skulle hinna dö i bästa välmåga och värme innan Yttersta dagens mardrömmar blev verklighet.

Gubben suckade, sköt en gammal knarrig stol närmare bädden och räckte en skål med varm soppa åt gästen som dykt upp så lägligt. Pojken nickade tacksamt, log besvärat och grep skeden. Parri drog på munnen. Redan om en månad skulle främlingen tala kejsarspråket, om inte som en retoriker i senaten så åtminstone som en barbar från Mekamps utmarker, och det fick duga till en början. Vad som hände sedan var inte Parris problem.

Silverringen, som plötsligt blivit mycket tung, vilade tryggt i gamlingens ficka.

* * *

Han gick utan uppehåll och utan att bli trött. Det var som om själva jorden flöt fram under hans fötter, alla hinder och barriärer lade han lätt bakom sig. Bergen vek åt sidan, i ogenomträngliga snårskogar dök det plötsligt upp små stigar, floder mötte honom med vadställenas fasta ryggar. Han lämnade Norra beten mitt i den korta polarsommaren, lämnade tundran full av fåglar bakom sig, passerade Järnbergets östliga utlöpare och vandrade vidare, längs

sträckan där Eviga skogen mötte Våldiga stäppen. Okända makter hade utplånat all skog på dessa enorma ytor, där urtajgan egentligen borde ha sträckt ut sig, men i stället för snår och vindfällen vajade ett hav av låga grässtrån, då solen lyste alltför svagt för att stäppens hela artrikedom skulle kunna växa. Barbarer från andra sidan Mekamp tog sig sällan hit ut – det var skrala jaktmarker med sällsynta villebråd. De föredrog att härja, som Parri uttryckte sig, vid gränsposteringarna – där löpte man större risk att träffas av en armborstpil från vaktornet, men chansen att snabbt bli rik var också större.

Han var inte rädd. Gamle Parri hade nästan plågat livet ur honom med alla sina råd om hur man undvek alla faror som lurade i skogen eller på stäppen, hur man undgick de människoätande jättarna när de smög ut till stäppens himlarand för att jaga efter hjordar av vildåsnor, som ibland kunde avvika hundratals mil från sina vanliga stigar; hur man gömde sig undan den tystlåtna och skoningslösa alvvakten, vars förgiftade pilar aldrig missade och som ingen någonsin lyckats hitta något motgift mot, hur man betedde sig mot Narns mörkalver, om man hade lyckan att träffa på deras trupp så att man kunde ansluta sig till dem, och, slutligen, hur och vem man bör söka upp när man väl nått fram till Mekamp. Han mindes alltihop, hans minne visade sig vara exceptionellt – befriat från hågkomsternas börda men inte från sina färdigheter absorberade han världen som en svamp.

Han kände en oförmodad lätthet. Trots allt mindes han sitt riktiga namn. Fyra bokstäver, ett kort ord som mer liknade namnet på en häst eller en jakthund: Fess. Han visste att han en gång varit en krigare, att han besuttit magin – men här, i denna märkliga värld som av sina invånare kallades Eviol, »livets kärle« på gammalsaladoriska, alla språkens urmoder, här fungerade inte hans konster. Han mindes ständigt och oavlatligt sitt mål: att återvända hem igen. Där fanns också ett andra mål, minst lika viktigt, men olyckan hade spårlöst suddat ut det. Märkligt nog mindes han de sista ögonblicken innan hans medvetande slocknade och hans minne hade – som ett trasigt säll – bevarat endast några få glesa droppar till hågkomster, till vilka gamle Perri inte lyckats nå fram med sin snåriga, men emellanåt ack så effektiva runmagi.

Fess mindes vagt sitt senaste krig. Konturer av några torn, brin-

nande byggnader, vit snö på marken där legioner i stålrustningar drabbade samman i skoningslös strid. Han mindes anletsdragen på den människa som han brukade kalla sin kejsare, men inget mer. Han kunde inte förklara varför kriget hade blossat upp eller vem som avgått med segern. Han uteslöt inte att den sidan som Fess stridit på hade förlorat – varför skulle han annars ha flytt så långt, utan minne?

Han hade varken glömt eller förlorat något av det som en gång hade utgjort hans personlighet – en del saker i denna värld gjorde honom glad, annat upprörde honom eller lämnade honom likgiltig. För första gången på många år behövde han ingen täckmantel, han kunde vara sig själv utan att behöva hitta på sagor eller undanflykter. Han snarare förstod än mindes att han före olyckan måste ha varit spejare, dessutom en duktig sådan, för det tränade ögat noterade av sig självt lämpliga färdvägar för krigshärlar, platser för raster och övernattningar, vattenhål för hästar och så vidare. Tack och lov att Parri inte hade kommit åt allt detta.

Fess brydde sig än så länge inte om vad som hände i den här världen, men visste att han ville bli en människa igen och att han måste ta sig igenom tillvarons skymning – kanske skulle han då få sitt minne tillbaka. Inget tvivel om saken, han var säker på att han redan en gång hade gått igenom något liknande – hans seniga, magra kropp, som ingalunda var lika ung som det skenbart rena och ungdomliga ansiktet, bar spår av ärr. Hur och under vilka omständigheter han fått dem mindes han inte. Kanske i det senaste kriget – fast nej, de var alltför gamla. »Hela uppsättningen«, muttrade Parri efter att ha synat ärren. »Svärd, sablar, pilar, spjut – och sådant som jag inte ens kan namnet på. Du kommer väl inte från Templet, pojk?«

Parris fråga förblev obesvarad. Långt senare började han själv fråga ut sin räddare, också om det gåtfulla Templet, men det var inte mycket han fick reda på. Tydligt fanns det en sammanslutning någonstans i sydost, på andra sidan Salador och Östra muren, halvvägs till Gryningsländerna. Det sades att stora, oövervinnliga krigare övade där och att en gammal prior med oinskränkt makt härskade över dem. Mot dessa krigare fanns det inget skydd, ingen räddning, de slog till om natten och försvann likt vålnader. Ofta kunde de till och med forcera smärre magiska skydd.

Parri hade länge försökt utröna gästens bakgrund, men inte fått fram någonting. Hemligheten förblev förborgad och lockade nu som söt, tjock honung – en av alla gåtor som det förestod honom att lösa.

Och nu avverkade Fess mil efter mil med sina raska ben och sköt i förbigående en och annan oförsiktig fågel med sina trubbiga jaktpilar. Det var ännu långt kvar till jaktsäsongen, men nöden har som bekant ingen lag, och inte hungern heller. Hur gärna han än hade velat kunde gamle Parri inte förse sin utsände med mat ens fram till Mekamps gräns, för att inte tala om hela vägen till målet.

Över den överväldigande stäppen på hans vänstra sida brukade solen gå upp om morgnarna, och till höger gick den sedan blygt flammande ner bakom Eviga skogens vägg, framför honom låg hela världen och det spelade ingen roll, åtminstone inte för tillfället, hur han hade hamnat här – i sinom tid skulle alla frågor få ett svar. Han var ensam, stark och fri, ingenting stod emellan honom och hans önskningar, han kunde hantera vapen och skulle inte tveka att använda dem.

Sådana människor blir som regel antingen hjältar eller brottslingar.

Några verser dök upp i minnet – på ett främmande språk från de okända länder varifrån lika okända krafter hade plockat upp och släppt ner honom i polarnattens mörker och kyla på Norra beten.

En dag skulle han leta reda på dem som låg bakom alltihop och låta dem betala för det. Om han inte hamnat intill gubben Parris torn hade det varit slut – att promenera naken på en tundra i norr är knappast något man gör för nöjets skull.

Vid gränsen till Mekamp skulle han svänga västerut. En veckas vandring längs kungarikets goda vägar och han skulle nå fram till Gasthavet. Från Mekamp utgick ett flertal sjöfartsleder och det borde inte vara svårt att finna ett skepp som avseglade till Ordos. Kaptenerna tog aldrig betalt av dem som var på väg till Akademien med en akolytring. Skeppet skulle segla förbi Egest och Arkin, passera kejsardömet Ebins rika strandlätter och efter att ha rundat den lilla halvön Bågen skulle sjömännen sikta Ordos gylene porttorn som blänkte likt en fyr. Deras spetsiga tak visade

vägen förbi alla grund och klipprev, som av någon anledning hade dykt upp först efter att staden började styras av Akademien för högre magi.

Och sedan skulle allt ordna sig till det bästa.

24

* * *

Han förstod att Parris rapport skulle granskas ytterst noggrant. Men han hade samtidigt ingen möjlighet att höra orden som eka- de i den högtidliga och en aning dystra Akademikonklavens sam- lingssal.

»Jag är mållös, mina herrar. Vi har registrerat ett kraftigt svall, en påtaglig oro i Kraften, men vi kan ännu inte förbinda det med något, varken med en artefakt, ett magikersamfund eller någon magikerorden. Ni ville säga något, mästare Neami?»

»Ja, herr rektor. Mina herrar, varför avfärdar ni så envist tanken på att vi slutligen har stött ihop med Templet som åter har vaknat? Varför kommer vi med sådana exotiska förklaringar – magister Falea från Institutionen för främmande världar föreslog som be- kant att vi har att göra med en gäst från en annan värld – men av- färdar enklare, långt mer sannolika tolkningar? Var det inte så att just magister Falea, och även ni herr Esona, hade bevisat att vår värld, vår verklighet var magiskt isolerad och sluten?»

»Herr rektor, får jag . . .!»

»Jag ber er, herr Esona.«

»Mästare Neami, herrar dekaner. Min Mångvärldsfakultet har som bekant sedan länge arbetat på en alltigenom teoretisk modell av de magiska verkligheternas mångfald. Som alla vet antog ma- gister Falea att människan som uppenbarat sig på Norra beten på något sätt skulle ha tagit sig över tröskeln. . . .«

»Vilken, som bekant, bär namnet Eson-Faleas tröskel, herr de- kan.«

»Jag tackar er, herr rektor. Han skulle alltså ha tagit sig över tröskeln på något vis, trots att han befann sig Utanför. Ni förstår utmärkt väl, mina herrar, vilka oerhörda konsekvenser en sådan tes för med sig om den skulle bekräftas. Trots att uppgifterna i grunden motsäger alla våra beräkningar och teorier, skulle jag inte avvisa den tesen, hur osannolik den än kan verka.«

»Men varför? Bara för att vi ännu inte har hittat källan i vår egen värld?»

»Ja, herr Neami. Tills vi har funnit källan föreslår jag att vi håll- ler oss till denna teori. Den är synnerligen vag och osäker, men det finns inget bättre förslag. Därför anser jag att vi borde anta subjektet i fråga till Akademien och studera hans krafter och för- mågor – med hemliga medel, naturligtvis. . . .«

»Herr rektor!»

»Ni har ordet, herr Kevia.«

»Jag tycker att vi borde höra med kronologerna. Arkivinstitu- tionen har, om jag inte tar miste, för vana att skryta om sin för- måga att hitta precedensfall till vilken händelse som helst, och nu är det väl dags för dem att visa vad de går för. Särskild uppmärk- samhet bör ägnas åt Härskarens profetior.«

»Lugna er, lugna er, mina herrar. Det här är trots allt Konklaven och inte en fiskmarknad. Herr Kevia, ni menar alltså. . . .«

»Förlåt att jag avbryter, herr rektor, men enligt min mening på- minner omständigheterna kring varelsens uppdykande om Mörk- rets allra äldsta annaler. Ja, ja, mina herrar, jag vet varför ni tiger. Det är just det här som vi unisont har förnekat utåt, medan vi alltid har tänkt för oss själva: 'Bara det inte händer under vår livstid.' Nå, det verkar vara dags att se sanningen i vitögat. Mörkret har vaknat och är på väg emot oss.«

25